

14 Ιουνίου, 1996

[ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, ΚΑΛΛΗΣ, Δ/στές]

ΗΡΟΔΟΤΟΣ ΑΒΡΑΑΜ, ΑΛΛΩΣ ΔΩΡΟΣ ΦΑΣΟΥΛΗ
ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ,*Εφεσεσίοντες*

ν.

ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

*Εφεσιβλήτων.**(Πολιτική Έφεση Αρ. 8419)*

Πώληση εμπορευμάτων — Εξοπλισμός επιχείρησης — Ισχυρισμοί για ακυρότητα πώλησης εξοπλισμού δισκοθήκης επειδή μέρος του δεν ανήκε στους πωλητές — Αναντίλεκτη μαρτυρία ότι ανήκε στους πωλητές — Έφεση κατά της απόφασης πρωτόδικου Δικαστηρίου επιδικάζουσας αποζημιώσεις για παράβαση συμφωνίας, απορρίφθηκε. 5

Οι εφεσιβλήτοι - ενάγοντες, πώλησαν στους εφεσεσίοντες - εναγόμενους την εμπορική εύνοια και εξοπλισμό δισκοθήκης που είχαν μετενοικιάσει από κάποιο Κλεόπτα Νικολάου.

10

Σύμφωνα με τη μεταξύ τους συμφωνία πλήρωσαν προκαταβολή και θα εξοφλούσαν με μηνιαίες δόσεις. Τελικά διέκοψαν την πληρωμή των δόσεων και παρέδωσαν τη δισκοθήκη στον Κ. Νικολάου.

Οι εφεσιβλήτοι - ενάγοντες καταχώρισαν αγωγή εναντίον τους και πέτυχαν απόφαση για το ποσό που ζητούσαν μείον ΑΚ1.000 επειδή το Δικαστήριο αποφάσισε ότι αποτελούσαν περιουσία του Κ. Νικολάου.

15

Οι εφεσεσίοντες - εναγόμενοι, εφεσίβαλαν την απόφαση. Εισηγήθηκαν ότι ήταν εσφαλμένη, επειδή οι εφεσιβλήτοι - ενάγοντες, αφ' ενός δεν είχαν τη συγκατάθεση του Κ. Νικολάου να πωλήσουν την εύνοια της επιχείρησης και τον εξοπλισμό της και αφ' ετέρου ο εξοπλισμός της δισκοθήκης δεν ήταν περιουσία των εφεσιβλήτων - εναγόμενων, αλλά του Κ. Νικολάου και ως εκ τούτου δεν μπορούσαν να μεταβιβάσουν νόμιμη κυριότητα στους εφεσεσίοντες - εναγόμενους.

25

5 Ο δικηγόρος των εφεσεϊόντων - εναγομένων εισηγήθηκε ότι οι εφεσίβλητοι - ενάγοντες τους απέκρυψαν το γεγονός ότι μέρος της δισκοθήκης ανήκε στον Κ. Νικολάου και όταν το διαπίστωσαν ακύρωσαν τη σύμβαση επικαλούμενοι τις διατάξεις των Άρθρων 14 και 12.2 του περί Πώλησεως Αγαθών Νόμου Κεφ. 267, συνεπώς, εισηγήθηκαν, το εύρημα του Δικαστηρίου ότι υφίστατο έγκυρη συμφωνία μεταξύ των διαδίκων, ήταν εσφαλμένο.

10 *Αποφασίστηκε ότι:*

- (1) Οι εφεσίβλητοι - ενάγοντες, προσκόμισαν αναντίλεκτη μαρτυρία ότι ο εξοπλισμός της δισκοθήκης τους ανήκε και ότι είχαν δικαίωμα να πωλήσουν την εύνοια της επιχείρησής.
- 15 (2) Ο Κ. Νικολάου, είχε αποζημωθεί με δικαστική απόφαση για το ποσό των ΛΚ1.000, αξία εξοπλισμού που διεκδικούσε και είχε αντικατασταθεί από τους εφεσίβλητους - ενάγοντες.
- 20 (3) Η έφεση παρέμεινε χωρίς βάση μετά τη διαπίστωση ότι οι εφεσίβλητοι - ενάγοντες δεν πώλησαν στους εφεσεϊόντες - εναγομένους εξοπλισμό που δεν τους ανήκε.

Η έφεση απορρίφθηκε με έξοδα.

25 *Αναφερόμενη υπόθεση:*

Holiday Tours Ltd v. Κούτα κ.ά. (1993) 1 Α.Α.Δ. 766.

Έφεση.

30 Έφεση από τους εναγόμενους κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Γ. Νικολάου Π.Ε.Δ., Ε. Παπαδοπούλου Ε.Δ.) που δόθηκε στις 28 Φεβρουαρίου 1991 (Αρ. Αγωγής 5314/85) με την οποία αποφασίσθηκε ότι βάσει γραπτής συμφωνίας οι εφεσεϊόντες οφείλουν στους εφεσίβλητους το υπόλοιπο του τιμήματος πώλησης ήτοι £7.200.

35

Γ. Κορφιώτης, για τους Εφεσεϊόντες.

40 *Θ. Ιωαννίδης, για τους Εφεσίβλητους.*

Cur. adv. vult.

ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ.: Ανάγνωση την ακόλουθη απόφαση. Κάποιοις

Κλεόπας Νικολάου ενοικίασε από τον ιδιοκτήτη του ένα υποστατικό, που διαμόρφωσε σε δισκοθήκη. Ο ίδιος μετενοικίασε στους εφeseίβλητους-ενάγοντες τη δισκοθήκη ως επιχείρηση με όλον τον εξοπλισμό της. Αυτοί με τη σειρά τους πώλησαν την εμπορική εύνοια στη δισκοθήκη, με τον εξοπλισμό της, στους εφeseίοντες-εναγόμενους. Η συμφωνία αυτή, αντικείμενο της επίδικης διαφοράς, επιμαρτυρείται σε έγγραφο που υπέγραψαν στις 17.9.84. Η βασική πρόνοια της σύμβασης διαλαμβάνει πως οι εφeseίβλητοι πώλησαν στους εφeseίοντες την εμπορική εύνοια της δισκοθήκης με τον εξοπλισμό της, έναντι του συνολικού τιμήματος των £16,000. Πληρώθηκαν £5,000 ως προκαταβολή, το δε υπόλοιπο θα εξοφλείτο με δόσεις από £450 η κάθε μια, από 30.9.84. Οι εφeseίοντες παρέλαβαν τη δισκοθήκη και κατέβαλαν έναντι του πιο πάνω τιμήματος συνολικό ποσό £7,800. Λειτούργησαν τη δισκοθήκη για 18 μήνες και την παρέδωσαν στο Νικολάου, αρνούμενοι να πληρώσουν το υπόλοιπο ποσό, που πρόβλεπε η σύμβαση, στους εφeseίβλητους. Οι εφeseίοντες πλήρωσαν οι ίδιοι το μηνιαίο ενοίκιο στο Νικολάου. Στην πραγματικότητα πλήρωσαν το ενοίκιο τεσσάρων μόνο μηνών από την πιο πάνω περίοδο.

Οι εφeseίβλητοι καταχώρησαν αγωγή εναντίον των εφeseιόντων, στην οποία αξίωναν το υπόλοιπο του τιμήματος, επικαλούμενοι την επίδικη γραπτή συμφωνία. Οι εφeseίοντες ισχυρίζονται πως η σύμβαση ήταν εξ' υπαρχής άκυρη για δυο βασικά λόγους ότι:

(α) Οι εφeseίβλητοι δεν είχαν τη συγκατάθεση του Κλεόπα Νικολάου να πωλήσουν την εύνοια της επιχείρησης και τον εξοπλισμό της, και

(β) Ο εξοπλισμός της δισκοθήκης δεν ήταν περιουσία των εφeseιβλήτων αλλά του Κλεόπα Νικολάου και ως εκ τούτου δεν μπορούσαν να μεταβιβάσουν νόμιμη κυριότητα στους εφeseίοντες.

Από την πιο πάνω, σύντομη έστω, αναφορά στα γεγονότα και τον καθορισμό των επιδικών ζητημάτων, καταλαβαίνει κανείς πως η υπόθεση ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου ήταν απλή, με την έννοια ότι τα επίδικα ζητήματα ήσαν καθορισμένα. Παρέμεινε δε να προσκομιστεί η εκατέρωθεν μαρτυρία, όπου χρειαζόταν, και να προβληθεί η νομική επιχειρηματολογία. Όταν διαβάσαμε τα πρακτικά της δίκης διαπιστώσαμε τη βασανιστική, και αχρείαστη διαδικασία, την οποία αναγκαστικά ακολουθούσε το Δικαστήριο λόγω των αδικαιολογήτων ενστάσεων πάνω σε ζητήμα-

τα άσχετα με την ουσία της υπόθεσης, που προβλήθηκαν από το δικηγόρο των εφεσεϊόντων, που ήταν άλλος από το δικηγόρο που παρουσίασε ενώπιόν μας την έφεση.

- 5 Το πρωτόδικο Δικαστήριο εξέδωσε απόφαση υπέρ των εφεσιβλήτων, αφού συμπέρανε πως η υπογραφείσα σύμβαση ήταν καθόλα έγκυρη. Διαπίστωσε όμως πως μικρό μέρος του εξοπλισμού, που παρέδωσαν οι εφεσιβλήτοι στους εφεσεϊόντες, ανήκε πράγματι στο Νικολάου, και μείωσε στην απόφαση του κατά £1,000 το
10 υπόλοιπο ποσό που είχαν να παίρνουν οι εφεσιβλήτοι.

Η ενώπιόν μας έφεση επικεντρώθηκε σε ένα σημείο. Εισηγήθηκε ο δικηγόρος των εφεσεϊόντων πως η διαπίστωση του πρωτόδικου Δικαστηρίου, ότι μικρό μόνο μέρος του εξοπλισμού της
15 δυσκοθήκης δεν ανήκε στους εφεσιβλήτους, δεν υποστηριζόταν από τη μαρτυρία. Διατείνεται, επί του προκειμένου, πως το μεγαλύτερο μέρος του εξοπλισμού δεν ανήκε στους εφεσιβλήτους, και γι' αυτό δεν επισυνάφθηκε ο κατάλογος των αντικειμένων στην υπογραφείσα σύμβαση, ενώ ρητά προβλέπεται σ' αυτή πως θα επισυ-
20 ναπιτόταν τέτοιος κατάλογος. Λέει επίσης, πως ο υπολογισμός της αξίας του εξοπλισμού σε £1,000, που το ίδιο το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι δεν ανήκε στους εφεσιβλήτους, είναι αυθαίρετος, γιατί δεν υπάρχει ίχνος μαρτυρίας επ' αυτού. Διαζηκτικά, υπέβαλε
25 ενώπιόν μας, πως έστω και αν δεκτούμε ως ορθή τη διαπίστωση του Δικαστηρίου για τη μικρή ποσότητα των αντικειμένων που δεν ανήκαν στους εφεσιβλήτους, η επίδικη σύμβαση είναι εξ υπαρχής άκυρη, γιατί οι εφεσιβλήτοι πώλησαν στους εφεσεϊόντες πράγματα που δεν τους ανήκαν και επομένως δεν μπορούσαν νομίμως να μεταβιβάσουν κυριότητα σε αυτά.

30 Ο δικηγόρος των εφεσιβλήτων διαφωνεί με τη διαπίστωση του πρωτόδικου Δικαστηρίου πως μικρό μέρος του εξοπλισμού δεν ανήκε σ' αυτούς. Υπέβαλε δε πως η αναντίλεκτη μαρτυρία αποδεικνύει πως ολόκληρος ο εξοπλισμός της δυσκοθήκης ανήκε
35 στους εφεσιβλήτους. Δεν καταχώρησαν όμως αντέφεση.

Στην ενώπιόν μας έφεση, όπως είπαμε πιο πριν, εγείρεται ένα ουσιαστικό σημείο που δημιουργείται αποκλειστικά από τη διαπί-
40 στωση του πρωτόδικου Δικαστηρίου πως μικρό μέρος του εξοπλισμού, που πώλησαν οι εφεσιβλήτοι στους εφεσεϊόντες, δεν τους ανήκε. Αν η διαπίστωση αυτή βασίζεται στην προσαχθείσα μαρτυρία, τότε θα εξεταστούν οι πιθανές νομικές επιπτώσεις στην επίδικη σύμβαση. Συναφώς, ο συνήγορος των εφεσεϊόντων εισηγείται πως οι εφεσιβλήτοι απέκρυψαν το γεγονός τούτο από τους εφε-

σειόντες οι οποίοι, όταν το διαπίστωσαν, ακύρωσαν τη σύμβαση, επικαλούμενοι τις διατάξεις των Άρθρων 14 και 12.2 του περί Πωλήσεως Αγαθών Νόμου, Κεφ.267.

Επισημαίνουμε πως ο δικηγόρος των εφεσιβλήτων δεν καταχώρησε αντέφεση εναντίον της διαπίστωσης του Δικαστηρίου, πως μικρό μέρος των πωληθέντων πραγμάτων στη δισκοθήκη δεν ανήκε στους εφεσίβλητους, και υπελόγισε μάλιστα την αξία τους σε £1,000, μολονότι ενώπιόν μας διαφώνησε με αυτή τη διαπίστωση και εισηγήθηκε πως αποδείκνυε θετικά ότι το σύνολο του εξοπλισμού της δισκοθήκης ανήκε στους εφεσίβλητους. 5
10

Το άρθρο 25(3) του περί Δικαστηρίων Νόμου, 14/60, και η Δ.35 θ.8 των Κανόνων Πολιτικής Δικονομίας, παρέχουν ευρύτατη εξουσία στο εφετείο να εξετάζει την ουσία της υπό έφεση απόφασης, με απώτερο σκοπό την επίλυση των πραγματικών επιδίκων ζητημάτων, για πλήρη και ουσιαστική απονομή δικαιοσύνης. (Δες: *Holiday Tours Ltd v. Γεώργιου Κούτα κ.α.*(1993) 1 Α.Α.Δ. 766. Ας μας επιτραπεί να παρατηρήσουμε όμως πως οι διάδικοι οφείλουν να συμμορφώνονται σχολαστικά με τους κανόνες και τη νομολογία που ρυθμίζουν τη δικαστική διαδικασία, και πως είναι οι ίδιοι υπεύθυνοι για την παρουσίαση της υπόθεσής τους. 15
20

Διαβάσαμε με πολλή προσοχή τη μαρτυρία που προσκομίστηκε. Πράγματι, αποδείκνυε από τους εφεσίβλητους, αναντίλεκτα, πως ολόκληρος ο εξοπλισμός της δισκοθήκης ανήκε σ' αυτούς. Τούτο κατέθεσαν τόσο οι ίδιοι, που προσκόμισαν και αποδεικτικό υλικό της αγοράς όλων των πραγμάτων στη δισκοθήκη, αλλά και ο Νικολάου, στον οποίο κατά τους ισχυρισμούς των εφεσειόντων, ανήκαν τα αντικείμενα. Ο Νικολάου κατέθεσε πως πολλά πράγματα που του ανήκαν, όπως η πίστα, αντικαταστάθηκαν από τους εφεσίβλητους. Όλα τα πράγματα όμως της δισκοθήκης κατά την παράδοση στους εφεσειόντες, ήταν ιδιοκτησία των εφεσιβλήτων. Ο ίδιος απαίτησε από αυτούς, με αγωγή, (αφ.3570/85) τα πράγματα ή την αξία τους, που ανήκαν στον ίδιο και τα αντικατέστησαν οι εφεσίβλητοι χωρίς να του παραδώσουν τα δικά του. Η αγωγή συμβιβάστηκε με απόφαση υπέρ του για £1,000. Αποζημιώθηκε δηλαδή για τα πράγματα που του ανήκαν, αλλά δεν υπήρχαν στη δισκοθήκη, μιας και είχαν αντικατασταθεί από τους εφεσίβλητους. 25
30
35

Κατά συνέπεια το πρωτόδικο Δικαστήριο έσφαλε όταν έκανε την επίμαχη διαπίστωση. Τούτο αποδεικνύεται και από το γεγονός ότι υπολόγισε την αξία των πραγμάτων, που ανήκαν στον Νικολάου, σε £1,000, γιατί ο ίδιος δέκτηκε το ποσό τούτο ως αποζη- 40

μείωση. Όμως, όπως είπαμε πιο πριν, ο ίδιος είτε πως η αποζημίωση τούτη ήταν για τα πράγματά του, που είχαν αντικατασταθεί από τους εφεισίβλητους και δεν του παραδόθηκαν.

- 5 Με βάση τα πιο πάνω αδιαμφισβήτητα γεγονότα, κρίνουμε πως η έφεση παραμένει χωρίς βάση, και δεν χρειάζεται να πούμε οτιδήποτε άλλο παρά να την απορρίψουμε με έξοδα εις βάρος των εφεσειόντων.

10

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.